

Det er den frygt, jeg gerne har villet gøre Københavns Borgerrepræsentation opmærksom på.

Bertel Haarder (V):

Tak til kulturministeren for redegørelsen, som jo også var hans jomfrutale, og til lykke med udnævnelserne. En højskole- og idrætsmand er jo ikke det værste på den post; det tror jeg fru Grethe Rostbøll er enig med mig i.

Man kan diskutere værdien af at udnævne bestemte år og bestemte byer til at være særlig kulturelle, men når nu EU-medlemskabet gav os lejligheden, så skulle Danmark naturligvis gribe chancen og få København tegnet op på det kulturelle verdenskort. Det førte til utallige arrangementer, hvoraf kulturministeren netop har opregnet nogle af de største og bedste.

I virkeligheden fortjente København det ikke. Tænk, hvordan andre danske byer har bygget imponerende musik- og kulturhuse, mens København ventede på, at staten skulle gøre det. Kommunen fik tegnet et musikhus, men det kunne ikke være på grunden, og staten fik hverken gjort Det Kongelige Bibliotek, Statens Museum for Kunst eller Filmens Hus færdigt; der blev tegnet kolonihavehuse, men ikke nogle, man kunne bruge.

Havde København opført sig som Glasgow eller bare som Århus, så havde byen for egen regning haft et nyt opera- og musikhus klar til indvielse i kulturbyåret. Nu blev den vigtigste indsats fra byen at forhindre byggeriet på Kongens Nytorv, og så en billetterterminal på Rådhuspladsen. Man kan bruge penge til forbrug, men har aldrig råd til at investere.

Men vi folketingspolitikere må også spørge os selv, om vi var tilstrækkelig fremsynede. Tænk, om vi for 7 år siden f.eks. havde sagt, at et opera- og musikhus skulle stå klar her i kulturåret. Tænk, om vi havde fået verdens ypperste arkitekter til at give et bud på opgaven og så til gengæld havde sparet lidt på Kulturfonden og orlovsordningerne og alt det andet, der absolut skulle bruges penge til. Det kunne være blevet et stolt vartegn for dansk arkitektur, design, musik, opera og ballet. Faktisk var den borgerlige regering klar til at bevilge og bygge et skuespilhus, men kunne ikke få det igennem Folketinget.

Det er den politiske verden, der har skylden, hvis kulturåret ikke blev helt, hvad nogle havde ønsket. I Venstre vil vi ikke hakke på de mennesker, der har slidt og slæbt med de utallige

arrangementer; vi siger dem tak for, at de fik det til at klappe.

Det blev måske typisk dansk forstået på den måde, at pengene blev spredt ud over utallige arrangementer: 676 i alt med over 100.000 medvirkende til over 1 mia. kr. Det kan naturligvis ikke blive til kvalitet alt sammen. Utallige blomster blev vandet, og så blev der mindre til hver. Der skulle være noget for alle og for enhver smag, og så blev det – som med Kulturfonden – alt godt fra havet; der er jo ikke talent og kreativitet til så bred en vifte.

Og jo mere man satte sig på nicher, hvis vigtigste begrundelse er støttemuligheden, jo mindre får man den brede befolkning i tale. Vi fik billedligt talt en masse små fyrværkerier rundt omkring.

Venstre ville i overført betydning have foretrukket noget mere i retning af det store japanske fyrværkeri ved Amaliekaen, som blev den aller mest besøgte aktivitet i hele kulturbyåret.

Vi ville have foretrukket nogle færre, men større ambitioner, færre projekter i kulturens periferi, mere kunst med stort K med genlyd og deltagelse af hele befolkningen via radio/tv, gerne også i vore nabolande, men jeg tror, vi fik, hvad den daværende kulturminister Jytte Hilten havde bedt om. Derfor skal der siges tak til ledelsen, arrangørerne og de utallige kunstnere. De kan ikke gøre for, at det, der vil blive husket længst, er regeringens fumleri med Aristeionprisen til Salman Rushdie. Arken vil til evig tid stå som monument over, hvordan tingene ikke skal gribes an.

Men spørgsmålet er, om det var det rigtige, der blev bedt om. Jeg blev betænkelig ved at læse Trevor Davies' egen vurdering af indsatsen. Han sagde i Politiken den 15. december følgende:

»... det lykkedes at vise den danske model, det demokratiske, det procesorienterede, det åbne... Vi har flyttet fokus til manifestationer af et samfund i stedet for blot at vise begivenheder, der skal forbruges.«

Jamen undskyld, jeg siger det, det har jo ikke særlig meget med kultur at gøre. Det minder mere og især mig om visse misforståede bestræbelser i undervisningssektoren i 1970'erne. Nu har skolen lidt under demokratisme, procesorientering og samfundsorientering i 25 år til skade for indhold og kvalitet. Vi skal ikke underkaste kulturpolitikken den samme skæbne.

Jeg er sikker på, at Trevor Davies havde regeringspartierne velsignelse til netop den formu-